

המביא גם פרק שני גיטין

מסורת הש"ס

(א) ב"ב קעה: כמזבח קב,
(ב) לקמן כב: ע"ש [עדות
פ"ב מ"ג], (ג) [לקמן עמ.
ב"ק יב. ב"מ ט:], (ד) ב"ק
יב. ב"מ ט: לקמן עמ.,
(ה) [לקמן כד. סג:],
(ו) [לקמן עו: ב"מ י:],
(ז) [קדושין מא:],
(ח) [ירמיה לז:], (ט) [דברים
כד:], (י) [שם], (יא) [ושם ד"ה
כמנח], (יב) [במס' שם ד"ה
אלכא], (יג) [וכי ב"ב שם
דף קא: ד"ה ה"ג].

מוסף רש"י

עבר הירוצא לאחר
והיתרו ששירותו. מהם
העצמא מעדס כחוב פלוני
זכר והוא מודה דכר
(כתובות קכ): ואי שמת:
הכח העצמא חסר חסומת
ההעדס אי פלוני כן פלוני
עבר (שבי"ס ב"ק ע"ה).
הצורה מוכנסים בן
הוריו. תולנו מן העבר
פולח מלכס מעשהדס
מן זמנא חסומת העבר
הוא איהל על כמלוס על
פסא (כתובות קב) עצרות
שבעל פה. זמלוס על
פסא איז כיון דלז חסומי
עדיס על העצרות. שטר
הדין לערז בלז שטר
החסומת מן מעוט (שבי"ס
ע"ה). אשח כרובתא איז
ומקנתו לבעל וחסר
ומסוריו לו לגירוסין (קטן
ד). והדיש כרובא איז
שזכר פרעון
המבוא שחששם איה
לו לכתוס ומסוריו לו
לרשאי (ש"ס).
הירוצא מרובילת אל קנה.
קונה לעצמיו כל איה
דללו חסר חסומת
חזר (ב"ק ע"ה). חזר חסומת
חזר עשיון דמקד, דכר
ההצמח חסר חסומת חסמא
תלדו גוו חסר וקריפו
התכרזו. דלז מיד חסר
ששחמנה (ב"ב ע"ה). כל
שאליו מהלך אל קנה.
לעצמיו חסר חסומת חסר
דומיל חסר חסר חסר
קונה חסומת חסר
והחסמא בחסומת.
כנון שבעד כפות חסר
חזר ליקר. דמיל חסר
חסר (ב"ק ע"ה). חצר מהיבא
ומתן איהרביי. מידה. דכמי
ומתן דמיל חסר חסר חסר
מחשמה דכמי (במדבר
טז). חצר חסר חסר אל חסר
קנה חסר חסר (ש"ס).

פסקי רי"ד

ת"ש האשה כותבת את
גיטה והאיש כותב את
שברו שזין קיום הגט
אלא בחזיתיו. פ' אלמא
האשה כותבת גיטה בביר
שלה ונותנו לבשל והבעל
מחזיתו ונותנו לה
ומגרשה בו ושמ"כ שגם
האשה יודעת להקנות.
ומהאז מוכיח שצריך
הסופר לבקש הנידן
והידיו והקולמוס לבקש כדי
לעשר הכל שלו. ועל זה
שם עבר ונותן לה את
העבר תופק דעת שכל
ההודייה הוא בעד מסירה
וד' אלעזר היא אי בעית
אימא אפילו תימא ד' מאיר
ובכתובת קעקע:

יְקָוֶה שֶׁאֵין יָדִיעַ לַאֲקוּוּי. שֶׁהוּא חֹסֵד וְיָדַע שֶׁאֵין שָׁטֵר אֵלָּא אִם כֵּן מִמְּקֵנָהּ לוֹ לִגְמֵר וְגַמֵּר דַּעְתָּיה וּמִקְנִי אֲבָל אֲשֶׁה לֹא יָדָעָה כּוֹלֵי הָאֵי וְיִלְלָה גַּמְרָה לַאֲקוּוּי דַּעְתָּהּ אֵלָּא בַּשְּׁאֵלָה צִלְמָלָא: **לְאַחֵר חִסּוּס שְׁטֵרוֹת.** לְאַחֵר שִׁנְחָתָם הַשְּׁטֵר כִּתְּבַּת הָעֶרֶב כִּתְּבַת יֵדוֹ וְאֵין עֶרֶב:

גובה. המלוה ממנו: **מנכסים בני חורין**. אבל לא ממשעבדי כיון דליכא שטר צעדים לית ליה קלא והוה ליה כמלוה על פה. אלמא כל אדם נמי מקנה דהא האי שטרא כשחתם צו הערב לאחר זמן כבר היה מקור למלוה והלא נכסי הערב הוא ממשעבדים זו והא צעין ספר מקנה(ה) אי לאו דאקנייה ניהליה מלוה לערב וחתם והדר מסריה ניהליה: **כופצת את גיטה**. ומקניא ליה לצעל ויהיב לה ניהלה: **והאיש כופצ את שוכרו**. ופרפרעון הכתובה שפרע ומקנהו לאשה והיא מחתמת עדים ומוסרתו לו לראיה צידד: **עליו**. על העבד: **קנאסו**. לעבד צטר מתנה זה והגט צדדו הכוה ליה האי עבד כחארה וגטיה ונחאריה צלו לה כאחד: **והאר מהלכת את קנה**. דכי אמור רבנן חזרו של אדם קונה לו לאו צחצר מהלכת אמור ששאני מקרקעי דיידי ממקרקעי דלא ניידי ורצא גופיה אמרה דלא קני בשמים אחוזין (צ"מ דף טו ז): **כנפוט**. דאניו ראי להלך: **חטרה הבאה לאחר מכתא**. כגון תל גט צחצר חצירו והלך בעל חצר ומכר לה את החצר אלא נטל לה צמתנה והא ודאי אינה מגורשת דמאן מגרש לה דכשנתן העצל הגט צחצר לא שלה הייתה דתקמי לה חטרה כאלו נתנו צידה וכי אתא האי צחצר לידה לאו מכה העצל אחיה לה דנתייהו נתן לה החצר והגט צידה: **ממה ידע דאיש**. צגיירושין על כרחיה: **ואף חטרה**. צעין כרחיה כגון חצר שהיתה שלה קודם שזרק הגט לתוכה:

בזעל כרחה לישא. דאי אמרה אי אפשי לקבל מתנה ממנו לא קניא לה להא חצר ולא מיגרשה ציה דהא אמרה לא ניחא לי לתמיקני: [ווא שליחות]. אשה עושה שליח לקבלה מדעתה אבל זעל בכרחה אינו נעשה שלוחה שתתגרש בקבלתו אבל הזעל עושה שליח להולכה ונותן לה על כרחא: וקמשיי שליח לקבלה. בצפרקיין דלקמן (דף סג:) דנפקא לן מושלה ושליח^(ט) קרי ציה ושליחה בלא מפיק ה"א: קטנה. אביה מקבל גיטה וכדנפקא לן בכתובות צפרק נערה (דף מז.) מויאלה והיתה:^(ז)

הבאה לאחר מכן. וא"ת והא שמעינן שפיר מעבד דלא גזירין מש
ומילתא דלא שכיחא היא ולא גזרו בה רבנן: **אמר** שליוחות מידה אי
וולא גרע משליוחות ובמציאה דזכות הוא קני אע"פ שאינו עומד בזה
ההא דכתב לה שטר מתנה עליו אע"פ דלא הויא דומיא דדיה דמתנ
ואתמניין דלא גרע משליוחות לקנות במדי דזכות הוא לוי אכל בשאר דבר
שליוחות כמו שליוחות מהלך אע"פ דמטעם די לא קני וא"ת דב שימי מה
היא בפ"ב דקדושין (דף מה). ומילתא דפשיטא היא לכ"ע וי"ל דרב
דליתא בעל כרחא לענין חזר נמי איתרביא משום די לא מיתסבר לוי
להגיד ראייה משליוחות להזכיר רבנן דלשליחות

וְאִיבָעִית אֵימָא שְׁלִיחוֹת קִרְבָּלָה נָמִי אֲשַׁכְּחֵן בְּעַל כְּרַחֵה. מַשְׁמַח ע"י אֵב אֵע"א דְּשֹׁאֵר שְׁלִיחָא לֹא הוּא אֵלָּא מַדְעָמֵיהּ חֲשִׁידָא שֶׁ דּוּמִיָּא לִידֵהּ כִּיּוֹן דְּאֲשַׁכְּחֵן חֲזַר צַעַל כְּרַחֵה כְּגוֹן חֲזַר שְׁהִיָּה לֵה קוּדֹס לִכְן אֵלָּא הוּא צַעַל כְּרַחֵה כְּמוֹ שְׁלִיחוֹת דְּאֵב * לִיכּוּלָה לְהַפְקִירָוּ וְלֹא מַתְגַּר יִקְצֵל גַּם צַעַל כְּרַחֵה. וְדוֹחֵק: **שְׁכָן** אֵב מִקְבָּלָ גַּם לְבִתּוֹ קִטְנָה מְגִרְמָחָא בִּפ"ב דְּקֹדְשִׁין (דף מה.) דְּלֹאֵר קֹדְשִׁין מַדְעָמֵיהּ אֵיבָה וְלֹא הוּא מְתַרְמָחָא יִכּוּלָה הֵיאָ לְקַבֵּל כְּמוֹהוּ וְכֵן פִּירַשׁ שֶׁסְ בְּקוּמָתָא וְעוֹד אֲמַרְיִין אֲחוֹר כְּחֲזַר אֵיבָה דְּמִיָּא כְּמוֹהוּ דְּע"י חֲזַר אֵיבָה מְגִרְמָחָא שְׁלֵמָה מְשֻׁמָּה

יָק שְׁנֵי גִיטִין **כא.**

אֵלֶּל מִהֶבֶל עֶרֶב הָיוּצֵא ב'ו'. קֶשֶׁה לִרְ"י דְּזֵרִישׁ הַנוֹשֵׂא (כְּמוֹת

דף קכ"ה) פֶּלֶג ר' יוֹחָנָן וְרִישׁ לִקֵּשׁ בְּחִיב אִי לֵךְ מִנֶּה בְּשֹׁטֶר

וְקֹאֲמֵר הֵם כְּמִנְאִי מֵהֶךָ דְּעֶרֶב וּפִי' בְּקוֹנֵט' דְּפִלְגִי אִי חֲשִׁיבָה הוּדָאָה

אֲ"כ מִשְׁמַע דְּעֶרֶב מַחֲיִיב לִיה מִשּׁוּם הוּדָאָה שְׁמוּדָה דְּנַעֲשָׂה עֶרֶב

בשעת מתן מעות מודמיית לה עלה
והכל משמע זהוהא שטרס הוא
משעבד נפסיה להחמיב מעתה^א ולפי^ב
ר"ת י^ט דהס דלל מפרש משוס הודא
ניחא וי"ל דכתבתי פליגי בן ננס ור'
מעשאל בין שכתב שטרס וכן מודה
שאני ערב בין שכתב זו ואני נעשה
ערב מעכשיו דרישא דקמני ערב
היולא אחר חיתוס שטרס משמע
דפליגי זהוהא מדלל נקט בהאי
לישנא ערב שלל בשעת מתן מעות
חייב^ג ומדמהדר ליה כפיסא הרי שהיה
חונק כצירי^ד משמע דפליגי נמי בחנוק
ומייתי הכל מחנוק דמשעבד לע"פ
שלל היה השטר שלו ולפי^ה הקוגטרס
דפליגי זהוהא לע"פ^ו דמן הוליא עליו
כח דיו גובה כו' הס ככתב וחס
מחמיו ופולוגמיייהו שלל חסס^ז וערב
נמי איירי כשלל חסס אלל שכתב אני
ערב [ומסר לו השטר כפי עדים]:
והילכתא בכפות כפות וימן
בעינן דמשמע לקמן

בְּזוֹרוֹק (דף ע"ט). דְּלֹאמֶר (6) כֵּתֹב
לֵה גַט וּמִמֶּנּוּ בִיד עֲבָדָה יִשָּׁן וּמִשְׁמֶרְתּוֹ
הִרִי זֶה גַט יַעֲיֹר אִינוּ גַט דְּהִיּוּ
חֲזַר מִשְׁתַּמֵּרְתָּ שָׁלָל לַעֲתָה
וּפִרְיָן יִצְמָח אִתּוֹ הִיא גַט חֲזַר
מֵהִלְכָּתָהּ הִיא וְכֹ"ת יִשָּׁן שְׁאִי וְהִאֲמַר
רַבָּא כָּל שְׁאִילוֹ מֵהֶלֶךְ לֹא קִנָּה עֹומֵד
וְיוֹשֵׁב לֹא קִנָּה וְהִילְכְתָּ בִּכְפּוֹת וּפִי'
בְּקוֹנְטֵרֵס בְּהֵיִא קֹאמֶר רַבָּא דִּיעִיֹּר
אִינוּ גַט' וְכֵן פִּסְקוֹ הִלְכּוֹת גְּדוּלוֹת
דְּכְפּוֹת וְיִשָּׁן צִיָּין וְלִיכָא לְמִימַר דְּהִי
פִּירִיּוֹשׁ וְהִילְכְתָּ בִּכְפּוֹת לֹא חֲשִׂיב חֲזַר
מֵהִלְכָּתָהּ דְּלֹא דְמִי לְעֹומֵד וְיוֹשֵׁב וְכִיּוֹן

דכפות מועיל יסן לחוד נמי מועיל
וועלעס רבא לא איירי בכפות דא"כ אמאי קאמר רבא ניעור אינו
גט דהוי חזר המשמרת שלא מדעתה אפילו הוי משמרת לדעתה
בגון שידיו כפותות בחזל ואוחזתו צידה לא הוי גט דחזר מהלכת
היא דומיא דקלתה דאי לאו דקאמר ההם בפ"ק דצ"מ (דף טו)
דמינח ניח ואיזי דקא מסביא תותא לא הוי גט אע"ג דמשמרת
לדעתה אלא ודאי רבא בכפות איירי^י וכי לא ידע אכתי דאיירי
בכפות הוה מני למיפרך מאי איריא דניעור אינו גט משום
דמשמרת שלא לדעתה אפי' משמרת לדעתה נמי חזר מהלכת
היא אלא דעיינא מינה פתח: **א**רץ בחצר דגוור משום חצירה

חֲסֵדָה הַבִּיחָה לְאַחֵר מִכֵּן וְיִלְדֵי דַעְצָד וְדֹאֵל לֹא גִזְרִין¹ דְּאִיירִי כִפּוֹת
וְיִלְדֵי וְלֹא הֵי דוֹמִיִּל דִּיד דְּקֵי מִכָּה שְׁלִיחוֹת דְּזִכּוּן לְאַדָּם שְׁלֵם כִּפְּנוֹ אִ"כ
לִימָתָה צַעַל כְּרֹחֶה תִּתְגַּרֵּשׁ מִכָּה שְׁלִיחוֹת וְיִלְדֵי דְדוֹקָא לַעֲנִין שְׁלֵם כִּפְּנוֹ
² צַעֲנִין דוֹמִיִּל דִּידֵה דִלְכָּ"כ חֲזַר מֵהִלְכֵת אֲמִיִּל לֹא קִנָּה תְּקֵנָה מִטַּעַם
שֶׁקָּשָׁא לִיה אִטּוּ לֹא יֵדַע דְּשְׁלִיחוֹת מוֹשְׁלָה וְשְׁלֵמָה אִתְּרַבְּאִי הֵא בְּרִייתָא
יִסְבֵּר כִּיּוֹן דִּלְשַׁחֲכֹן בְּשְׁלִיחוֹת דִּמְתַּגַּרֵּשׁ צִלָּה הִגְעֵת גַּט לִידָה אַע"ג
לְמַיְימֵר דְּקִפֵּיד קִרָּא אֲחֵי לִיבְהוּי דוֹמִיִּל דִּיד³ וְאִבְי מֵהִדֵּר לֹא דִלָּן
וְיִתְבַּרְכּוּ שְׁמֵי שְׁמֵי וְאֲחֵר אִתְּרַבְּאִי מִטַּעַם דִּי:

והוא נקרא "המורה נבוכה". המורה נבוכה היא ספר פילוסופי מאת הרמב"ם, המכיל עשרה פרקים. המורה נבוכה היא ספר פילוסופי מאת הרמב"ם, המכיל עשרה פרקים. המורה נבוכה היא ספר פילוסופי מאת הרמב"ם, המכיל עשרה פרקים.

עין משפט
נר מצוה

סב א מיי פ"ח מהל
 מלו טושה א סמ
 עשין א טושה ח"מ ס'
 קט סעיף ד:
ב א מיי פ"ד מהל
 גירוש כלל א סמ
 עשין א טושה אה"ע ס'
 סעיף א:
ד ד מיי פ"ה
 מהלות גירוש הל'
 וס' (ורח"ל) מנג עשין א
 חס' אה"ע ס' קט
 סעיף [טו זן] יח:
ה א מיי פ"ד מהלות
 וס' הלל א סמ
 עשין פכ טושה ח"מ ס'
 רמא סעיף י:
ו א מיי פ"ב מהל
 גירוש כלל א יח
 סמג עשין א טושה אה"ע
 ס' מנג סעיף ד:

תורה אור השלם

1. בִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה
וּבְעֻלָּה וְהָיָה אִם לֹא
תִמְצָא חֵן בְּעֵינָיו כִּי מִצָּא
כֹּהֵּ עֲרוֹת דְּבַר וְכָתַב לָהּ
סֵפֶר כְּרִיתָת וְנָתַן בְּיָדָהּ
וְשִׁלְחָהּ מִבֵּיתוֹ:
דְּבָרִים כֹּד א

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואב"א וכו' דיכולה להפקירו. קשה לי הא מ"מ משכחת בחזר דקטנה שהוא צע"כ דא"י להפחיר:

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה והילכתא
וכו' דאמר רבא כתב וכו'
דהויא ליה קצר:

מוסף תוספות

[illegible]